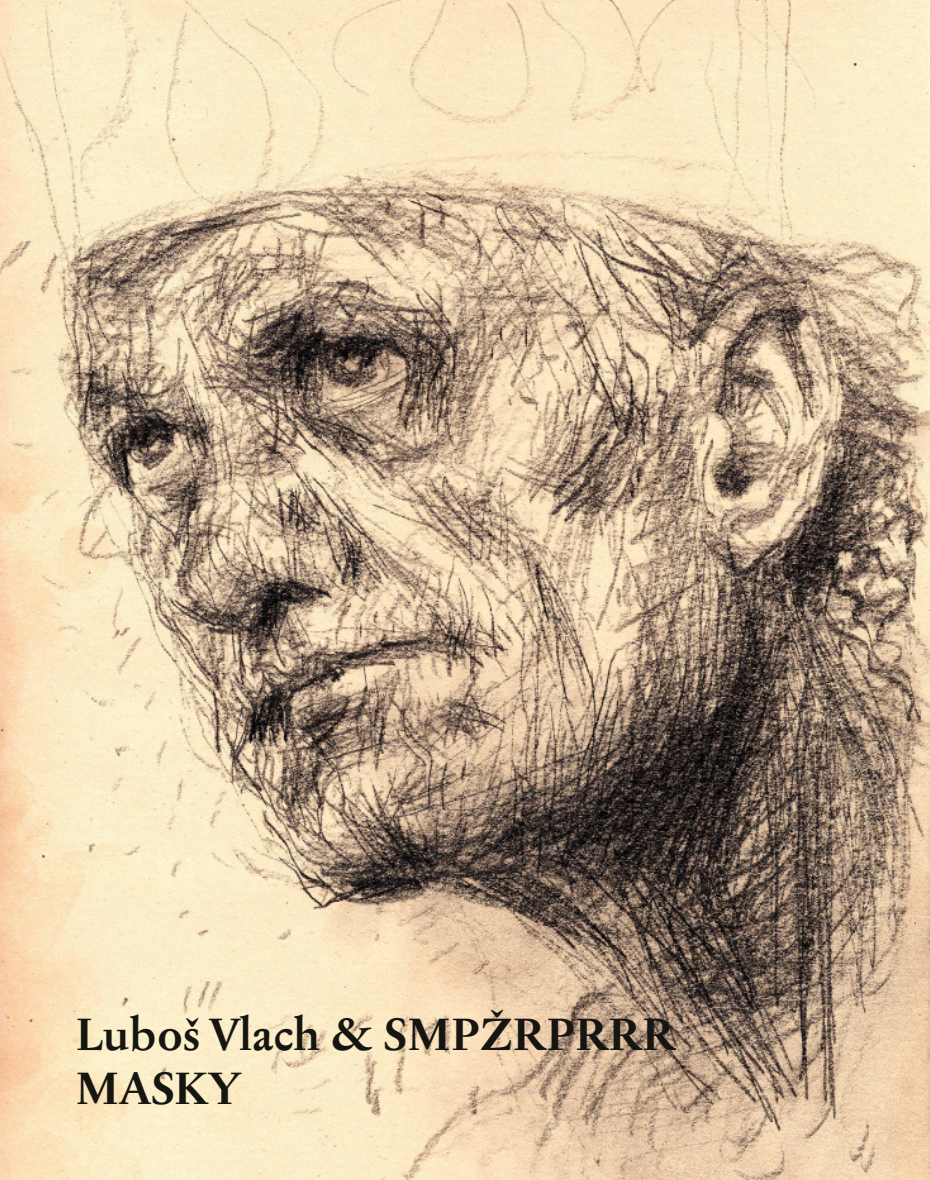




**Luboš Vlach & SMPŽRP  
MASKY**





V Brně 2020





LUBOŠ VLACH  
& SMPŽRPRR  
MASKY



# Luboš Vlach & SMPŽRPRRR\* MASKY

*(\* spřáteleně maskovaná po/brou/žená žíněná  
roucha podroušených roušek rauše rozblížení)*





## *MATKY MATERIE MASKY*

*čeho duše plná  
tím maska pře téká  
pud je maskou již nelze za/pudit  
jak řeka zdivočelá  
jsou vrásky čela*

*šminka šeptá jako střela  
pod maskou bojínek ani nedutá  
splet' vzpomínek je vzedmutá  
k lepšímu přístí  
zvrásněný obličej podobá se hříšti*



Luboš Vlach  
MASKY

*(věnováno mému synovi,  
výtvarnému umělci Dalimilovi V.)*



Personou se v analytické psychologii označuje archetyp kolektivního nevědomí, který hraje roli v lidských interakcích. Jedním z významů pojmu slova PERSONA je MASKA. Nosí ji herec momentální role...

ta jemnost rysů  
ta jemnost... TAJEMNOST  
vzájemnost

Buď zářnej, jako anděl strážnej... klad klad si v tvář,  
lad'!

*V masopustním reji svlékáme masky a blížíme houštiny snů  
až do zblbnutí. Květy letošní zimy jsou jako červánky na  
mých tvářích.*

*(Marie Jehličková)*





## MASKA MASY

jako masku JAKO  
na tvář nasadil si třináctou komnatu  
holy holobyť  
slepou skvrnu  
otázku otázku otázku otázku otázku  
otázku znaku  
otázku obrázku  
vaku vakua  
náznaku  
face to...???

a tam   
fuck off... deep fake!!!

*sodoma  
gomora mor bo!t.  
na moje masky  
krátke kúsky  
v drevenom futrále  
utility deus ex nús  
vo finále*

*(Kristián Čura)*



molekula  
orákula  
kulového blesku  
rozbřesku v plném lesku  
snímá lidem masku  
klade jim otázku  
kdo tu masku omastku smlaskl?

požár v něm se vzňal  
a masku mu sňal  
perla že je nemoc škeble?  
kdo to tvrdí  
ten je vedle

*„Maskou přestrojen děs zatrnul spatřiv sebe...”*

*(Marie Jehličková)*

Tak dlouho se se chodí s maskou,  
až k ní obličej přiroste.  
Tak dlouho se chodí s maskou,  
až tvář splyne s amorfni masou.  
Tak dlouho se chodí s uchem za průduchem,  
až maska spadne a veleblud projde uchem jehly.



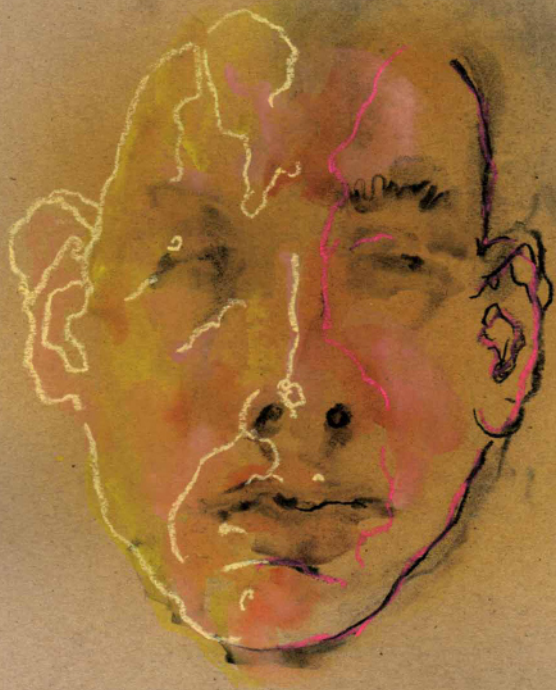
maso masky stane se  
brainwoshingem sedmého nebe  
a divíš se?!

Tak dlouho se chodí s maskou k vý-čepu  
až rozpor jho pohltí.  
Poťouchlé je ucho masky,  
boltec serve hadovi z hlavy.

Snad ještě snáž  
než průvan uchem jehly se provleče  
do kopce už voda poteče  
z krásy ucho ohluchne

Nasad' masku, spolkní otázku.  
Maska je vnímavostí krize.  
Provizória iluzorní vize.  
Optický klam „o sobě“.  
Osa kříže.

Maska matka ponoru.  
Spleť norem a forem  
pokrývá pleť.  
Poplete vhled.  
Předtím i potom je to jen foton.



*„Pěšinou na horizontu  
kráčejí dvě postavy  
žena s maskou ženy  
matka s maskou matky  
A obě nic nepředstírají*

*Jen se vzdalují“*

*(Tomáš Čada)*

*maska v loži  
obejme tě a dojme  
tvůj obličej odloží  
na obětiště  
definitivní šlus  
a žádný příště*

*jazyk masky a maska jazyka  
ať si zvyká  
že si to odpyká  
maska padlá na hlavu*

*žebřík šprušle přičle  
žebro stupačky  
po masce PŘÍŠTĚ touží  
tvou masku ke své přiloží  
v loži ovine tě omotá osouloží  
tvůj obličej válí se v krvavý louži  
maska mozkomíšní*





*„políbíš toho, jenž tě vydal  
svou vlastní tvář navěky tě zrazující“*

*(Zuzana Gabrišová)*

léčka líbezného líčka  
maska propasti slasti  
poněkud přeslazená soustrast neupřímnosti  
obličej masky je od strasti  
odlícen  
zamčen na sedm západů  
sklíčen  
těžce poničen  
maskou tuctového obyčeje  
odvrácená strana mince obličeje  
miss kompromis  
kosmická unifikace kosmetiky  
průměru fikce  
černá díra sítnice  
konvence  
vágnost zvadlost fádnost  
vetřela se do čela obecnost  
tak dost!



*Dlabem na dne ľudské zbytky. Masky vzaly na seba nové tváre. More času sa vylialo a zatopilo všetko ako potopa. Keď dôjde ropa, tak skončí sranda. Sranda musí byť, aj keď ropa nebude. Vôľa bez cieľa. Maská predstierania vrastá do tváre a už sa nedá strhnúť, nedá sa oddeliť od osobnosti, pretože klamstvo sa stáva jej integrálnou súčasťou. Týmto spôsobom sa mrzačí psychika. Akákoľvek spontánnosť ľudských reakcií sa likviduje a jej miesto zaujímajú reakcie organizované, čiže prikazované mocou. Zahalená busta z mosta od prosta reč znásobená strháva masku profilu a k telu stavia logiku. Mŕtvy zo živých ustáva. Ich hlavy nesie na podnose v lese, kde výkriky počuje a uteká za kriky masky, čo nesie, po kolénach sa vlečie vo večných tmách, kde tečie krv, čo slovom neprehovorie ticho, aby počúvalo na slovo a slovom, aby prešlo ticho... Subhumanita je pod úroveň človeka.*

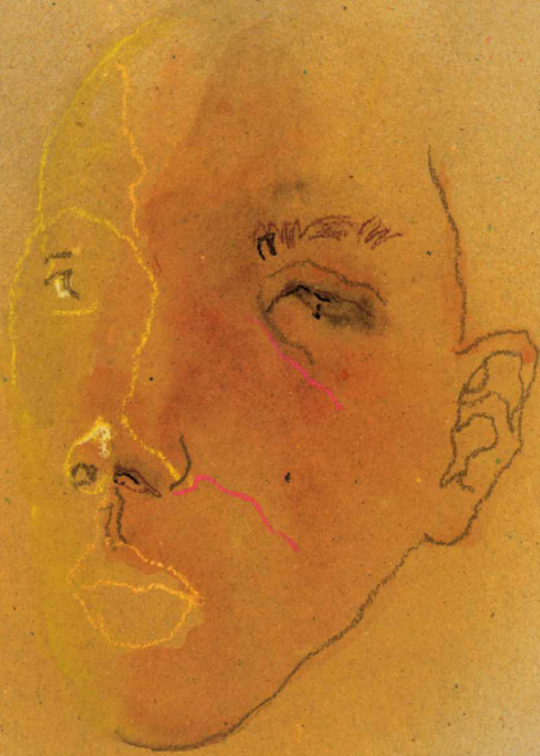
*(Kristián Čura)*



## MASKY A MLASKY DOBOVÉ PŘETVÁŘKY

tenze z jiné dimenze  
krucinál fagot parlament  
krása která bolí  
i slepce o holi  
pokrytectvím masy skryta  
in-tenzita  
dekorace trakce  
traktát indoktrinace  
v temeni implantát  
na stát nasrat i tentokrát  
na tváři nánosy nosí masy  
maska popírá existenci krásy  
k policejnímu zákroku záminka  
na tváři země homo šminka  
maska k přežití – podmínka  
o zabitém výrazu ani zmínka





*Ve výtvarném cyklu MASKY zachycuje Dalimil Vlach expresi obličejů ve fázi seismické změny mimických rysů, v okamžiku kdy si to nositel onoho rysu nemá šanci uvědomit – právě tyto „nepozorované“ změny jsou bazálním tématem výtvarné série, detekcí proměny tváře vlivem duševního (či interaktivního) poryvu. Mimochodem... maska je PERSONA (Persona je vztahová struktura jedince vůči společnosti v níž se nalézá. Z psychologického hlediska představuje persona ochranný štít – masku pro sociální účely.) Dalimil ve svých výtvarných pracích dokladuje vytříbený cit pro situační gestikulace přetvářky (ve smyslu přetváření) či proměnlivosti, a tak namnoze spíše než o výtvarné zachycení masky jde) spíše o snímání, ne-li přímo o odličování jednotlivých tváří a jejich tvarů alchymickou výtvarnou technikou. Zdá se, že maska obličej jen těžko pokryje či obalí, spíše odhalí jeho prázdnotu. Proměnlivé aspekty tvářnosti vytváří opak strnulého dogmatu dobového modu a představují představy ksichtu do nové podoby. Dalimilovy obrazy nezachycují, jak se člověk tváří, nýbrž co je za tváří. Kosmetický závojiček mění tvar a barvu líček, očních víček, ba i velikost zorniček. Původní výraz byl zkrátka pod obraz. Oční čidla za/hlídlá masku k obrazu masy zbavené uší krásy, když tu... masky spadly, nad zrakem okouzleným zachvěly se řasy...*

*Masky už nejsou v módě, což znamená, že brzy budou. Persona tím není vina, že maska je opona, skutečnost mnohočetnosti je jiná. Mimika zůstává v anonymitě, spojnice škrabošky a líce má zánět spojivek. To, co spojuje obličej a masku, je skrytost rozbraní.*





Masky. Masy masek, řád se zase zasek, nastává shon  
na den matek a zmatek na Velký pátek... Propadaly se  
masy v masky, člověk sebe uzřel a zatáhl uzel. Zpropa-  
dené masky propadaly sebou nesamými. Propadly se  
ze ‚stavu‘ PRO do polohy PROTI... kokoti... Maska  
naruby je pořád ještě maskou; maskou jiného?

*Opakování není matkou masky. Jedinec nasazuje si masku  
masy; masku na věčné časy.*

přes oči černá páska  
fasáda grimasa maska  
zamlčená otázka  
nešvar tvaru tvář  
obrazu odrazu  
šminky záminky  
podmínky úkazu zezadu  
úkaz nezkaž ukaž  
druhou líci  
ať se pohne  
ne  
a promění se v ano



Jajn & Jana Illuminatio  
MASKY MASY

***Jestli se ještě někdy někomu  
otevřu, bude to nejspíš  
až při pitvě.***



*zlatý řez  
lepší než celej život  
žít v masce  
jako šroub utažený v matce  
či sešněrován v kozelci  
temné propagandy*

co k té masce dodat?

další obal?

JÁ pochopitelně vidí jen ksicht nepochopitelnosti  
pod škraboškou  
ten jeden otáčející se lícem do rubu obličeje  
masku 3D svého obličeje  
stylizovaný modální implantát  
neurochirurgický model výzkumnice  
pro potřeby antropologie  
silueta otáčející se tanečnice  
s nožkou zdviženou  
točí se a lepí  
je podobného světlového názoru světového  
debilizační vantroky vyrábí z lidí  
ignoranty ovce a otroky  
sytící se jedy a patoky  
spíše však uchýlené do patologie  
a postmortálních stádií studií  
ú/stave porodní  
což ty?  
nejši maskou pohřební?





že jsou masky než pravda?  
že nás přežijí?  
MASKY jsme všichni  
odshora dolů a zase nahoru  
skrýváme všichni své trampoty  
svoji zatrolenou 13. komnatu...  
svou kostru ve skříni zvané nyní  
svá traumata ze zrození  
své strachy ze zmizení  
svou neposednost  
svou posedlost Pandořinou skříní  
čep a rozpor na nevděčné časy  
pod maskou ve službě okrasy  
zrno obléká klasy  
skrývají všichni své nic  
své pudřenky na pudry  
své exhibice své bludy  
nechte je/nás  
žít všechny!  
pámbu si to už přebere!  
rysy sebe nesmažou  
povaha holubí  
se probere  
maska nemaska  
život se probudí  
je či není  
růžová





procházka...?  
nezemře-li zrno  
to vždy je otevřená otázka  
polo/žena  
aby vydal se užitek  
zahrádka hřbitůvek zelený  
napadají dno-li  
moli  
či  
noli  
me tangere?  
jeho sourozencem je stín  
kolik má slunéčko končetin?  
kolikery má stonožka klín?  
slunce do všeho pere  
však má na to právo...  
tak jak to tedy je  
s tou barvoslepostí?  
je slunce bílé?  
nebo žluté?  
či snad rudé?  
pantone 448c?  
má masku ze zlatého ledu?



*„Vnímáš pokoj kraje celou tvář v věterku (ostatní tělo spočívá ve tmě) a cítíš, že i z ní vyzařuje věrný pozdrav a požehnaní soumravné krajiny, že tvoje tvář se sblíží v měsíci, který už svítí, v masce smutného měsíce, v masce ze zlatého ledu nebo z průhledného zeleného zlata.“ (Bobuslav Reynek)*

zubatá s kosou je naše kamarádka  
chodí vždy včas  
žádná mimořádk  
je pečlivá a dochvilná  
to se musí nechat  
je družná  
a často navštěvuje masku snů  
když se naštve  
*počne masakr masek*  
*proud se otočí tokem proti srsti*  
*ošklivé kačátko neví co si počít*  
*má od narození*  
*strhané rysy*  
*natahuje moldánky*  
*bledí do dálky*  
*nasadí si masku*  
*a zdrženlivě pozoruje*  
*ten masakr z očí do očí*  
*čeká až se to otočí*  
*a z předepsaného směru odbočí*  
*mody ihned za ním vysílají*



*emisary molekuly noumen kulek  
ale mají to marný  
ten útek jim utek  
texturu látky zhatil  
skutek skutečně utekl se jinam  
maska tak nějak  
okolo hlavy omotané okolo oka  
které uteklo punčoš  
brůza  
obrat' už list...*

*je to báseň maska  
a my jsme její interpreti  
a předkladatelé  
maska básně  
pretty víc než předtím  
předků dnešních  
předkladatelů předsudků  
uniformní normy  
ztracené v překladu  
maska vyloupila se ze sádrové formy...  
maska jedna na dvě křídlová těla  
a kdo ji nemá?  
kdo to jen dělá?  
křídla se rozletěla  
dvě masky  
jenže která je která?*



a on?  
který je ten pravý?  
je to vůbec on?  
fantom foton fantomas  
předepsaným obličejem mas  
nalíčený  
posledním líčením řas  
je rád ještě rád  
že je tak simplex  
a zároveň multi  
mamutí pohnutí  
a už padá z rampy  
obojek obou je  
jek...  
a jediným řešením  
proměnit je na řešeto  
zajít do banky  
s lyžařskou maskou  
na tváři si odnést pár melounů  
a neptat se jich  
jak se jim vede  
oni se masy  
masek rovněž neptají  
navyšují pohledávky  
říkají jim brácho  
jakoukoli nerovnost  
srovnají se zemí



z obličejů udělají nerost  
a ještě se mu vysmějí

maska v bance?  
pro zoufalce!  
dnes se již krade  
lépe rychleji efektivněji...  
od toho máš sekretářku  
neznající přetvářku  
a och... ochranku neznající nářku  
na všechno musí být  
správní lidi  
ovce a ovečky  
modré kravaty  
a bílé límečky...

slova  
slova  
slova  
bez činů  
všechno  
se za tu fasádu  
schová  
Potěmkinova vesnice nová  
jako císařovy nové šaty

*nalíčený obličej*

maska

zvíře kráska

dva v jednom

hlavně že se to vysvětlilo

výstřelem z hlavně

modohlava šatí masku

maska je z masa nad kostí

kdežto obličej

je výrazem duše

*dnes valí zraký... sympaticky*

systematicky mění se masky

semenem sémantiky mění rysy

už dnes civí do zítřka

stejně jako kdysi

dnes už se tomu směje

jasně...

je to divadlo!

koukej se očima doširoka

otevřenýma

rozšiř perimetr

pro jistotu šálu

a ještě teplej kulich

s průřezem na oči a ústa sta

v onanii NYNÍ  
i maska každá originál...  
vilně pilný radikál

nebo chichot přístavu?  
někdy toho máme  
každej  
fakt!!!  
nad hlavu  
bude spasen špás?  
matky?  
požehnané  
promiskuity polehané  
na kari/matky...  
stydlivá stylizace masky stydkosti

nad obyčej nadřel se obličej  
dosti bylo bolu  
masky dolů!

žádnou masku letos nebudu potřebovat  
oči už mám!  
jak pal/čivost účinku...  
(v prášku!)  
vše ostatní  
má velmi nejisté účinky  
jistí jsou jen diktátoři  
a na(r)cisté

Jiří Kačur & Luboš Vlach  
MASKA NECESTUJÍCÍHO



„Nikdy jsem nebyl na módní přehlídce a představa, že bych takový podnik někdy navštívil je pro mne prostě absurdní. Přesto jsem ve své představivosti navštívil i takovou“. sdělil Bondovi agent Goethe.

„Přivedl mne tam jeden hlubotisk. Omlouvám se... ruční tisk zobrazující jednu starou a ošklivou ženu, symbol ŽENY znetvořené mnoha plastickými operacemi. Žena znetvořená do symbolu. Jednalo se o bohatou ženu, úspěšnou módní návrhářku, která svou vlastní tvář dobrovolně proměnila v symbol. Dobrovolně? O tom bych pochyboval. Ta prázdná ohyzná maska dneška obtiskla svoji stopu nejen do jejího přestárlého koňského obličej. Zahlédl jsem ji při vstupu do sálu. Zapózovala fotografům a musím jí alespoň přiznat jistou eleganci v pohybu a šatech. Zezadu bych ji možná považoval za pěknou ženu, kterých ostatně v místním paláci Vogue bylo více než dost. Ne, nemám na mysli modelky, pouze některé návštěvnice. Modelky se mi nelíbily a proč také?! Nemám nic proti dlouhým nohám a rukám, ale... prostě se mi nelíbily. Zase jsem letmo zahlédl tu bohatou maškaru a opět jsem se zhrozil. Zhrozil jsem se jedné otázky, která mi nedávala pokoje po celou dobu té maškarády – jsou ženy opravdu krásné?“

„Nikdy jsem nebyla na módní přehlídce a představa, že bych takový podnik někdy navštívila je pro mne

prostě absurdní“. řekl omámeně Bond v dámské paruce, kabelku se zbraní držel v ruce. „Přesto jsem jednu ve své představivosti navštívila. Přivedl mne tam jeden postarší tiskař. Pardon, nikoli tiskař ani tisková chyba, nýbrž hlubotisk jedné staré ošklivé ženy znetvořené mnoha plastikými operacemi do mužského symbolu. – Zahlédl jsem ho při vstupu do sálu a znovu jsem si položila otázku – jsou muži opravdu krásní?“

007 se ošil... opět se nekompromisně a drsně ozvala stará rána, stará známá mladá neznámá – otázka KDO VLASNĚ JSEM? Srazila ho na analytické kanape. Jenže – kdo (to) ví? Na základě jakých kritérií... a co je základ a kde je kryt?

Persona (řecky πρόσωπον prosópón, latinsky persona) je maska, která se používala v divadle v antickém Řecku a jiných civilizacích, popř. při různých rituálech u různých kmenů a etnik. Persony ve starořeckém divadle měly velmi výrazné rysy, podle kterých diváci mohli z dálky vidět a posuzovat vlastnosti dané postavy mající danou personu. Persony propůjčovaly charakter hercům, kteří v nich hráli; persona – nikoli herec – byl hlavní faktor určující tento charakter. Starořecké persony měly vždy otvor pro ústa, skrze který herci mluvili. Např. podle Alana Wattse tyto otvory v maskách mohly zesilovat akustický účinek a doslech herce (předchůdce megafonu) Hlas herců „znějící přes“ tyto masky (lat. per – přes, skrze sonis – zvuk) jim dal jejich název.

## OPERA OMNIA

Werner Schmidtke uhnul do leva a vzápětí nato se bleskurychle vrhnul pod Bondovy nohy, kterýmžto nečekaným manévrem vyvolal tento německý literární vědec v čítárně Londýnské národní knihovny celou řadu pozoruhodných událostí. Za prvé si ovšem musíme říci, že Werner Schmidtke nebyl žádným Wernerem Schmidtkem, natož německým literárním vědcem, ačkoli pravdou zůstává německá státní příslušnost muže, kterého chtěl Bond v záchvatu improvizace omráčit tlustým spisem Opera Omnia, od jednoho převelice nadaného chorvatského jezuity. Svazek ovšem, díky nečekanému zvratu událostí u čtenářského stolu vedle vysokého a několik metrů dlouhého regálu s knihami převážně filosofickoteologického obsahu, dopadl poté, co ho překvapený Bond pustil z rukou na pult zamračené knihovnice, která se našťěstí po prvním výstřelu rychle schovala za svůj pracovní stůl, odkud také zahlédla prchajícího Wenera Schmidtkeho, za nímž vyslal Bond sérii kulek, které způsobily značné pozdvižení především mezi zasaženými knihami, přičemž jedna taková prostřelená Mathematica mystica opustila své zaprášené místo, aby opsala zšeřelým prostorem čítárny ctihodný oblouk, ukončený mezi několika skrčenými návštěvníky tohoto svatostánku vědy a moudrosti, kterým právě probíhali dva muži a patrně pouze oni si zcela jasně uvědomovali, že zde probíhá



boj na život a na smrt, který ovšem nabyl poněkud humornější formu v rozlehlém knihovnickém skladu, kam zavedly Wernera Schmidtkeho jedny pootevřené dveře. Nemohl si vybrat lepší místo pro hru na schovávanou, než právě tento rozsáhlý, tichý, zaprášený sál plný mohutných mnohametrových skladových regálů s uloženými knihami... ale ani zde se nakonec oba muži dlouho nezdrželi, ačkoli si zde vyměnili několik přátelských pozdravů, doprovázených rachotem svých osmatřicítek. Dokonce ani Bond neměl při opuštění skladu čas na to, aby si povšiml, že se mu červený disk vykutálel z místa, kam ho krátce předtím pečlivě vetknul. Bond měl neodvratný pocit, že všechny tyhle drobnosti jsou špičkou ledovce, jehož obrovitá masa je ukryta pod hladinou...

Z dálky se ozvala hrubá detonace, Bond se narovnal a odkopl svlečenou plamzu... „Biologické prostředky na ničení úrody jsou podle mého názoru jádrem Blofeldova plánu, pak jsou tu nemoci stonků a klíčků, plíseň bramborová, mandelinka americká, oblovka žravá + ideový škůdce a veřejný nepřítel GARLIC MUSTARD, slintavka a kulhavka, chechtavka, stávka kombajnů, dobytčí mor, flebovirus RVF, kopřivka, pupínky, chlebosinus, sourozenecká rivalita, čipera nigerijská, a princip čipu či cip čípku... Podvody, odborářské fondy, charita, mafie, vládní peníze – Bůh ví. Je to tam prolezlé lumpy a gangstery. Přenašeči, škůdci, škodlivci, převlékači kabátů... O biologické válce se hovoří jako

o bakteriologické, bakteriální či mikrobiové. Armáda má pět skupin biologických zbraní, včetně jistých chemických sloučenin, používaných k omezení nebo zastavení růstu rostlin, či omlazování zdevastovaných agentů...”

Bond si opřel hlavu o talíř s česnekem... *Ó andělé a velehorští skřítki, zdravím vás z těchto nebetyčných výšin hlavy na míse. Hustá zpravodajská míse. Čert mi nakukal, abych se stal misionářem...* Zpoza okraje podnosu neobyčejná vůně udeřila ho do nosu a jakoby z velké dálky zasechl hlas Salome: „Jamesi, ty nevěříš na OSUD?“

Posud' osud odtud... Věřím na kvalitní drink, zejména když se mi do toho nikdo nemíchá. Věřím v červenou kouli, RUM I MUSTARD, dva kopáky, ať to má britcore břínek a koule... receptura Hluboká orba... *(Autory této výbušné kombinace jsou RAXOR. Hodí se při situacích, kdy dochází kofola, a rum už není čím zapíjet. Dlouhodobým experimentováním zjistili kluci zvědaví, že k eliminaci pachuti se nejlépe hodí MUSTARD.)* Zůstává jen pocit HOT KOČKY...



Celé se to semlelo během luxusního opalování u nějaké kaluže, kam James právě skočil, svlažil se a udělal pár temp. Jak se to celé skoulelo? Kterak jen tu louži nazývají? Neodbytné otázky ho opakovaně vyrušovaly z úvah o bezprostředním vztahu termojaderné fúze k tvářnosti přirozeného světa. Sluneční osvit nabíral na intenzitě. James do sebe mechanicky kopl dva loky právě favorizovaného drinku (rumu garlic mustard). Asi se vrátím do vody... jádro... výheň... JADRAN. Ano, tak nějak říkají tomuhle místnímu koupališti. Hlavou mu opět běžela zběsilá honička asociací... Sešlápl pedál na doraz a stiskl speciální tajné tlačítko na palubní desce, skočil a ponořil se pod vlnu jaderného moře. Něco mu v té skládačce JAKOBY chybělo a něco mu říkalo, že právě tam by mohlo být jádro pudla.

### TAXONOMICKÉ ÚVAHY JAMESE BONDA

Na prohlídku ohromné informační tabule v centrále CIA v Langley jsem měl asi pět minut. Seděl jsem poblíž otáčecích dveří hlavního vchodu a střídavě pozoroval ohromného bělohlavého orla na podlaze, kterou tady patrně leštili od rána do večera. Skutečně pěkná recepční stála za ohromným pultem. Zkoumal jsem tabuli stojící naproti té prsaté a vyzývavé blondýnce. Dali si s tím kusem matného skla opravdu slušnou práci. Především mi imponovaly její rozměry.

## UKLÍZEČKA

Nedivil bych se, kdyby stejné informace o rozmístění a sídle jednotlivých sekcí byly uvedeny také na druhé straně. Na zjištění, zdali tomu tak opravdu je, jsem už vážně neměl čas, ale zepředu jsem si ji prohlédl dost podrobně. Nechtěl jsem koneckonců pokukovat jako nějaký idiot po blondýnce, a navíc hned za tabulí začínalo vážně ohromné hlavní schodiště, které právě zametala nějaká uklízečka, která pochopitelně nebyla žádnou uklízečkou, stejně jako ta prsatá recepční nebyla žádnou recepční... ta blondýna byla blondýnou asi tak jako Werner Schmidtke Wernerem Schmidtkem, natož německým literárním vědcem a uklízečka jako vrchol rovnostranného trojúhelníku... který upoutal mou pozornost ze všeho nejvíce... Na nejvyšším schodu ležela myš. Ale ta myš byla myší asi tak JAKO byl Schmidtke Wernerem, ta myš byla kočka jménem Homér, kočka s diamantovým obojkem na Blofeldově klíně... Byla to navigační myš k centrálnímu OVLADAČI. Ale ten byl pochopitelně, ukryt až za periferií horizontu demilitarizované hranice.

Ale protože ve směru mého pohledu stála také ta ohromná informační tabule, mohl jsem zároveň sledovat jak ji, tak to schodiště. Vážně si s ní dali práci a vzpomněl jsem si při jejím prohlížení na Linného s jeho řády a čeledmi, druhý a různými podruhy, a ještě jsem si připomněl schůzku s talentovaným asistentem Q a agentem Goethem. Před obědem jsme ZA/jeli do jeho zahrady, kde jsme si prohlédli

starý zahradní dům a při té příležitosti mi sdělil mnoho zajímavých detailů o Schmidtkem. Zapamatoval jsem si z toho krásného dne mnoho podružností, ale pro jistotu nic podstatného. Z tříště běžného se vymykal matný útržek jedné z Goethových myšlenek, pronesených již při návratu do Výmaru... Proniknout skutečně do těch nejmenších podrobností může, milý Eckermann, vést ke ztrátě podstatných souvislostí. Na druhé straně při správném vědomí podstatných souvislostí může takové zaměření na detail vést až ke skutečně hlubokému poznání právě těch nejpodstatnějších souvislostí, které si lidé, mnohdy pouze ku vlastní škodě, předávají většinou prostřednictvím jazyka. Tedy slov, vykrojených kusů „skutečnosti“. Vezměte si kupříkladu takového LINNÉHO, který si vymyslel, že člověk myslí a nazval ho sapiens... Kdoví, co tím myslel... pronikavost? Průnik do detailu mě může dostat až na druhou stranu, přímo za HRANICI, kde leží OVLA-DAČ. Promítly se mu hodiny dějepisu, při nichž jsme probírali rodokmeny anglických královských rodů, které se podobaly rozvětveným stromům.

*„Heraldický úřad je na Queen Victoria Street. Sídli v budově z dob královny Anny, v budově z červených cihel s bílými okny s dlážděným nádvořím, kde Bond zaparkoval... Došel úzkou uličkou po koberci k jediné židli, která stála naproti muži za stolem, ukrytém za knihami. Muž vzbledl a jeho*

*ocvikovaná pickwickovská tvář se roztáhla do nepřítomného úsměvu. Postavil se a lehce se uklonil.*

*,Komandér James Bond, Bond, Bond, Bond, Bond. Myslím, že vás tu mám.‘*

*Prst si držel na otevřené stránce objemné knihy.*

*,Ano, ano, ano. Ale obávám se, že vás musím zklamat, drahý pane. Titul komandér neboli komtur už zanikl. Ve skutečnosti je to baronet. Velice žádoucí titul. Nepochybně se dopátráme souvislosti přes nějakou rodovou větev... a je tu jméno, které nás dovede přinejmenším k Normanu le Bondovi do roku 1180. Krásné anglické jméno, byť zřejmě nízkého původu. Slovník britských příjmení uvádí, že znamená ,hospodář, rolník, sedlák.‘*

*,Jsem z ministerstva obrany,‘ řekl Bond chladně, ,někde v téhle budově jsou informace o jistém Blofeldovi. Kde je najdu?‘“*

Rodokmeny... větve kmenů, kterým se tento systém malých obdélníků podobal. V nich byly označeny jednotlivé sekce a podsekce i s čísly pater a kanceláří vedoucích jednotlivých oddělení. Obrazec vytvořený z těchto obdélníků se sice nepodobal pyramidě, ale jisté vnitřní pyramidální uspořádání v něm mohl znalec místních poměrů vysledovat a skutečně se z té impozantní tabule dalo zjistit, že ředitel celé té prolhané party sídlí v nejvyšším patře. Druhou věcí ovšem bylo, nakolik se vlastně těm tabulkám dalo věřit, protože pokud by odpovídala skutečnosti, neměl by potom nějaký nezvaný návštěvník nejmenší potíží s orientací. Na druhou stranu mohla ta tabule dávat hrdě najevo,

že sem se přece žádný nežádoucí rozvědčík dostat nemůže. Ale i tak jsem pochyboval o její věrohodnosti a vůbec bych se nedivil, kdyby tady měly třeba rovnou tři ředitelny a navrch několik nezakreslených podzemních pater, o čemž jsem byl vlastně stoprocentně přesvědčen.

Myslím, že se to stalo právě v okamžiku, když si 007 prohlížel rozmístění jednotlivých oddělení ve třetím patře a jako obvykle to šlo ráz naráz. Musím říci, že tentokráte mě Schmidtke převezl na celé čáře. Nejdříve jsem zaslechl rachot tříštícího se skla, a potom mi cosi přelítlo nad hlavou. Potom už jsem jenom letěl vzduchem směrem k tomu masivnímu recepčnímu pultu, za nímž již žádná bondýnka, která byla mimo jiné blondýnkou jen odbarvenou, nenatrásala svým skutečně pěkným poprsím, a kolem mne lítaly ostré kusy roztráštěné informační tabule, mezi nimiž prolétlo ještě několik utržených hlav a jiných zakrvácených končetin...





„Nebudu tě lámat,“ řekl James uklízeče, „ještě se mnou půjdeš ráda. Můžeš mi krýt záda.“

„Mileráda... miluji pouze VÍTĚZE, pojď blíž a nesahej na tu myš.“ Odložila ULTRADYNAMICKÝ AKUS-TICKO-MAGNETICKÝ VYKLÍZEČ. „Pojď na zteč.“ Budeš mi krýt bedra. Ale Jamesi, nepij už ten alkohol, učiní tě přecitlivělym...“

„Já vím, kotě, že ta kočka jsi ty. Ale ty nevíš, že v tom drinku je GARLIC MUSTARD.“

„Jsi bastard... nedá se ti odolat.“

„Čilé je pouze to, co je zčeřeno, právě to je ČIRÉ.“ opáčil hbitě. „Už mi nic neříkej a HLAVNĚ si odlož a nenaříkej. Já si stejně o každém dělá VLASTNÍ úsudek. V názorech ostatních lidí nevidí nic přínosného. Zvířata se také neptají na názor jiné zvíře.“

„Co to děláš?“ zeptala se zadýchaně.

„Pronikám... sám ještě nevím kam. Vnikám, abychom dospěli k přímému důkazu o vzájemné spojitosti věcí.“ Dívka se zcela proměnila. Náhle se z ní stala učiněná Něha. „Monáda je jednota podstaty MEZI zrozením a zánikem. Je to letící střela směřující za HRANICE světa,“ šeptla mu do ucha zajímavým hláskem... „ZA chvíli pochopíš, že v tomhle obrovském komplotu neznaménáme nic.“

Boeing! Così prudce hvízdlo kolem hlavy 007 a jeho pistole promluvila.

SOUČASNĚ S KULKAMI PRONIKAJÍCÍMI TĚLEM  
KRÁSNÉ ANDROIDKY PROBĚHLA SPOUSTA JINÝCH  
VĚCÍ. Bondovou hlavou kmitala fakta „implantát Wernera  
Schmidtkeho, aka DR. NO“, neboť tamta učiněná Něha  
byla zároveň dokonale učiněným zabijáckým programem,  
z jehož prsních bradavek vylétlo téměř současně s Bondo-  
vými kulkami několik jiných kulek, ale tento tanec smrti  
byl pouhým ornamentem širší současnosti, o které se šílený  
vědec DR. NO něco napřemýšlel, a dospěl tak k řadě pěsti-  
telských závěrů, z nichž snad nejvíce šokující byl ten, který  
činil z Einsteinova pojetí současnosti pouhý speciální, ba  
marginální případ, o kterém ovšem Bond neměl čas dumat,  
neboť v jeho objetí se právě začal rozkládat CHRONOS  
5, a to s neobyčejnou důkladností, a především předem  
naprogramovanou rychlostí, protože WERNER SCHMID-  
TKE po sobě nerad zanechával hmatatelné stopy. Zbytky  
Chrona spláchl Bond sprchovou hadicí... „Výstřelky...“  
opáčil rozpustile směrem k rozpuštěným sedimentům an-  
droidky. JAKO by k ničemu ani nedošlo. S mírným zhnu-  
sením si začal svlékat svůj dokonale padnoucí oblek, a bylo  
mu zřejmé, že si bude muset co nejrychleji pořídit nový  
občanský průkaz... novou identitu, novou partnerku, nový  
oblek a novou realitu. Roztrhl podšívku na vnitřní klopě  
saka, vyjmul okrouhlou sakrální antiperli a položil si ji na  
jazyk. „Vždycky ještě je tu šance – transsubsanciance...“  
řekl si a polkl.

(...nejen chlebem živ jsi, nejen vínem, které se za JÁ vylévá... Jsou tu další utajené substance – Právě ty jsou předmětem zájmu zlotřilého doktora NO. Po jejich požití jsi již někdo jiný někde jinde...)

Dlouho jsem přemýšlel o tom, která konstanta nejlépe postihuje základní vztahy v přírodě, která je ta nejzákladnější. Nemohu si pomoci, skutečně mne nenapadá nic chytřejšího než energie. Není ovšem snadné říci, co to je. Pro mne je to něco, co umožňuje chod našeho až příliš pohyblivého světa. Dá se to vyjádřit matematickou formulí a v několika různých tvarech, a jejich srovnáním dostaneme další zajímavé souvislosti mezi dalšími veličinami. Podle převládajících názorů je to konstantní veličina, jejíž celkové množství je neměnné, ale nemůžete ji vyčarovat z ničeho a také ji nemůžete jen tak zničit. Ač jsem zprvu takovou energii považoval za něco nemožného, zdá se, že s něčím takovým si zahrává ten vyšinutý pacholek Schmidtky. Musíme najít něco, co mu tu jeho hračku vyrazí z pazour... Napadlo mne, že pokud je vůbec možné čelit nekonečně veliké energii, tak pouze něčím zcela nepatrným. Řekl bych, že pokud je vůbec možné čelit nekonečně veliké energii, tak jen přiměřenou porcí antihmoty, jak jsme za mlada nazývali jistou luštěninovou kaší. Ovšem tahle šošovice, kterou Schmidtkemu ukuchtil Q, není jen tak ledajaká. Několika genovými rošádami se jeho týmu podařilo do čočky naimplantovat celou rostlinou

říši a nejen ji, zkrátka je to genom růstu, včetně mutantních programů změn časoprostorových souřadnic neuronální sítě. Při svém běžném počínání jsme obráceni k budoucnosti, ale vcházíme do ní z minulosti, a z ní také pochází veškerá nám dostupná energie. Z budoucnosti ji tedy brát nemůžeme, tam se teprve díky ní můžeme dostat, ale jenom díky silám pocházejícím z minulosti – možná věčným a neměnným silám, jejichž zdroj „sídlí“ (prý) v minulosti... pokud tedy „nepřichází“ z budoucna.

V HLUBOKÉ, ZÁŘIVĚ MODRÉ ZÁTOCE SE V PRUDKÉM TROPICKÉM SLUNCI TŘPYTILA LUXUSNÍ JACHTA. Na jejím bílém pravoboku se na mírných vlnkách pohupoval nafukovací motorový člun, kolem něhož právě obědvalo několik místních žraloků a na bezhlavý ženský trup nebyl vážně pěkný pohled, a bohužel také lodní paluba bylo poseta mrtvolami, a při průchodu úzkou chodbou, lemovanou kulatými okénky, bychom jich museli ještě několik potkat, pokud bychom ovšem raději nezvolili metodu přímého vstupu do děje, který zde skončil právě před několika minutami, a nám tudíž stejně nezbyvá než trapně trpná účast, odehrávající se ve společenské kajutě, vybavené přesně tak, jak bychom mohli od zločinného majitele tohoto opulentního plavidla očekávat. Ano, je to přesně tamten muž v bílé košili, sedící v koženém křesle naproti Bondovi, stojícímu a mířícímu elegantnímu padouchovi mezi oči.

„Ale prosím vás, Bonde, sedněte si a udělejte si pohodlí. Vždyť musíte zcela přesně vědět, že u sebe nemohu mít pistoli. Jen mi prosím zase neříkejte totéž co minule, že jsme měli společného přítele.“

Bond se posadil a přehodil si nohu přes levé koleno a zapálil si camelku.

„Podívejte Schmidtke, už vás mám plné zuby a mimo jiné si neuvědomuji, že bychom my dva mohli mít nějakého společného přítele.“

Schmidtke se mile usmál.

„Vidíte... a přece máme.“

Otevřel složku ležící na nízkém proskleném stolku a hodil Bondovi fotografii s nádhernou brunetou.

„Můžete mne zastřelit, ale určitě tím neprospějete naší přítelkyni. Nechme hádek a pojďme si promluvit jako dva rozumní muži. Položil jste si Bonde vůbec někdy otázku, jaký smysl má naše práce? Vaše i má. Určitě nejste tak naivní, že byste si myslel, že ...

„Ty bídnej halamo, jsi vedle jak ta jedle, který mohu kdykoli ustřelit šišku. Kdybys nebyl německý literární vědec, tak už tě dávno naplátkuji, ale nemohu si nevychnut radost z toho, jak dalece tě blamuji. Jsem totiž ještě naivnější a už vůbec si nemyslím, že myslím...“

Bond se zahleděl do toho velkého šedého obličejce.

„Ti, kteří si zaslouží zemřít,“ řekl, „zemřou takovou smrtí, jakou si zaslouží. Zapište si to, je to originální myšlenka.“



Bronzová socha zakladatele státu zaduněla, ale těch zvuků bylo více. Zvuk drtícího plechu a tříštícího se skla, za nímž následoval Masarykův pád na schodiště, vedoucí k soklu jeho sochy, která nyní ležela potupně vyvrácena. Pod vyvráceným vychýleným soklem, do něhož byl napasován předek černého mercedesu, jehož zád byla zničena nárazem stříbrného maserati, vystřílel Bond preventivně zásobník svého škorpionu a z mercedesu vypadly dvě mrtvoly. Potom následovala honička, neboť ze zaparkované dodávky vyskočili čtyři chlápci v černých uniformách, kteří pálili ze svých automatů snad už z nákladního prostoru. Několik kulek proletělo těsně kolem Bonda stojícího na zídce, pod níž se červenaly střechy malostranských domů a paláců. Přímo pod ním se zelenala zahrada. Neváhal ani vteřinu a skočil. Dopadl do větví košaté lípy a proklestil si cestu až k bílé lavičce, zanechávaje za sebou zelený vír a polámané větvičky. Několik lipových listů se snášelo na lavičku, kterou provrtával vedle červotoče dést pohvizdujících si kulek. Zahrada se po dopadu granátu proměnila v ohnivě peklo. Bond proletěl po dřevěném schodišti a vyběhl na donedávna tak tiché a klidné nádvoří. Z průjezdu proti němu vyběhl nějaký vazoun, který setrvačně pokračoval v předepsaném směru, ale se zlomeným vazem, do hluboké studny. Šlo to rychle, ale v průjezdu Bond podlehl několika násobné přesile. Někdo mu dal ránu do břicha, někdo



mu hodil přes hlavu pytel a několik rukou ho táhlo dolů. Vlekli ho po kluzkých schodech a Bond vytušil, že jejich cesta vede do kanalizačních chodeb. Ta podzemní smradlavá cesta trvala necelou hodinu. Pak zarachotil řetěz a někdo ho vtlačil na plechovou židli. Sundali mu pytel a Bond zjistil, že sedí v tmavé kobce, osvětlené zelenou bankovní lampičkou, stojící na plechovém stolku. Skrz nazelenalé světlo se vynořila ruka s krabičkou cigaret. Hrubší mužský hlas s italským přízvukem ji následoval „Cigaretu?“

„Děkuji nekouřím...“

„Vás jsem chtěl vždycky potkat tváří v tvář.“

„Děkuji za zájem“.

„Takže hra skončila.“

„Patrně ano.“

Ozval se výstřel a na Bondově čele rozkvetla krvavá růže. Následovalo přesně to, co se v takových chvílích přicházívá – zhroucení těla, vyvrácení hlavy a tak podobně – ale poté následovalo to, co se obvykle v takových situacích prostě nestává. Bondovo čelo zbělalo a červená růže smrti se oděla úbělem života. Bond se protáhl na židli a jedním trhnutím se zbavil pevných pout.

„Takže to bychom měli, Carlo.“ Bond zaslechl prudkou dechovou frekvenci. Než se opět posadil, musel elegantním obratem sejmout ještě dvě hlídací gorily u dveří. „Jediná možnost, jak se dostat k takovým šmejdům, jakým jsi ty, Carlo, je právě ta, které jsi byl svědkem. Teď jdi a vyříd' svým přátelům, že jsem na cestě. Jo a pokud by ti snad ne-

bylo něco jasné, přečti si jedenáctou kapitolu ze Zjevení svatého Jana. Kapišto?“

Zpoza lampičky zaznělo. „ALE...“

„Nevíš, co je možný, Carlo. Ještě ti řeknu na cestu jednu věc – toto není msta, ale láska k bližnímu. A teď padej...“



Luboš Vlach & Tereza Smetanová  
(feat Kristián Čura)  
SRDCE V MASE MASKY



*motto:*

*Já viděl průvod masek  
nebo snad jen stínů.  
Odporných zrud i krássek,  
podivnou pantomimu.*

*Já viděl průvod masek  
šel na svou popravu.  
Já viděl průvod masek  
a taky ztratil hlavu.*

*Já viděl průvod masek,  
šly tiše, beze slova.  
Nejvyšší čas  
pod maskou se před ním schovat.*

*(Homér)*

svět osídlil  
precizní rej obalů  
orbis pictus  
mínus plus  
princip kryje draka  
drak smutek  
pod masku radosti se utek...  
sál se rozjásal  
maškarní bál přestal se bát

sbalil se a utek  
obal bez obav vzplál  
a ruku masce na srdce dal  
strhl se upřímně  
vzplál a plamenem olízl  
onoho světa sál  
kde děj děl se dál  
obal oděvů podivného podívání  
maškarní karmy candrbál  
a tak dál

inkontaktní stínohra  
plasticity citů  
oploštěných plotem  
konturou urny  
lísavé lži dobového modlomodů  
korekce duše pod dekle  
atavizmus dětství  
utíká se do bezpečí  
prolhané lhostejnosti  
stejněho sériového cejchu  
tečka pod okem okamžiku

*Pro vojáky vyvíjejí uniformu, která mění maskování. Čeští vojáci by v budoucnu měli být jako chameleoni. Aniž by se museli převlékat, zamaskuje je jedna jediná uniforma v lese i na poušti. V prvním prostředí je zahalí tmavozelenými odstíny, v sušším a teplejším podnebí jim sama zesvětlí.*

*(Seznam.cz)*

uprostřed sálu stanula  
jednička a nula  
Adam s Evou...  
dotkli se svých fíkových masek  
a oddali se kráse  
dech na dechu  
srdce na srdci  
zatímco je svlečený had  
hebce objímal...  
maškarní bál nadále probíhal

obyčje obličje  
maska pře/krývá  
obličje bičuje cukr  
a bič znevolňu/jícího trhu  
do rytmu se kývá  
dámská volenka  
je žíněnka  
pánská maska je domněnka  
roucho žíněné





stafáž tatáž  
idea svornosti  
nivelizace je popřením  
indivi/dua

podej mi z peřin křesadlo  
kraslici křísni vejco po líci  
klamem vábící skořápku škrabošky  
sejmi spánku  
likérem z máku ve džbánu  
se maska jaksi uvolnila  
a pře/sunula se  
ďáblu na ksicht...  
masku rohem nabral  
jazykem uslintaně úlisným  
ser/vilně na tvář si ji vtlačil  
a stal se někým jiným  
víla zas tančí  
v Boha věří  
had v ráji se oblažil  
a obličej si obnažil...  
opravdu se snažil  
být na pramáti milý  
rukojmí duše leští mu kopyta  
poslední sklenice života  
dopita...

pláč pláče proniká mezi davy  
cpe se do zpocených pórů  
urputně  
svačí vnitřnosti  
vnitřně vzpupně vazce  
skličuje sklíčenost  
klíčí klíčky katarze

odkládáš  
spousty radosti  
spadají jak větrem poháněné  
probarvené listy  
poztrácí se v černých dírách  
pro oči a ústa  
rozštěpené informace  
které mohly být a nebyly  
životem  
teď jenom zbytečně fackují

bulimie rozpínání  
přešel (s) třesků  
třesky plesky  
vzniků a zániků  
se musí zvrátit  
a protéct tunelem  
do čističky

ze slov táhne šach mat  
setneš blízkost mačetau  
nevíš o ní a přesto ji  
neustále nosíš pod jazykem  
bych ti neřekla  
že zombie je maska každého  
otevřená otázka  
tak strašně jinak  
abys mě TU  
nenechal samotnou  
viset  
na to seru...

fyzika fyziky zkoumá důvěru  
věrnost věcnost sakra pod je  
podstata s/ťatá  
svatá děvčata a svatí svalnatci  
podstaty podstata  
pod maskou maska  
jsi mrtvá maskulatura  
protože žiješ víc než já



*„Možnosť schovať své jindy kontrolované já za masku a ho-  
nem si užít, popustiť uzdu všetmu živelnému, až zvířecímu,  
co v člověku dríme. Tak lze chápat masopustní čas. Kohouta  
ubít cepem a mladým děvčatům strkat >ježovku< pod sukně.“*  
(Právo, 1. 2. 2020)

blížkost přilnavosti  
tvář na tvář  
třas trans zář  
přilnutí blízkost až na kost  
v mase maska srdce

*maska  
maska v tvári  
hororové zážitky  
osobnosti zbytky  
zima ako pred smrťou  
život je tak krásny  
ako je iný  
totožnosť ukáže pitva  
žatva je krvavá  
sláva sa nekoná  
surové polená  
kolená podlomila mina*

*nečakaj veľa od konca sveta  
na začiatku kedy som sa znova narodil*

iba jednu masku  
ktorá padne ako uliata  
na tvár bez emócií  
afektu po boku  
čo stratily zmysel výrazu  
každého slnka východu  
z bodu odrazu  
obrazne mysleného  
stredobodu pozornosti  
halej netečnosti  
namalovanej ako nebo  
v modrej  
samote

veselý život  
na konci sveta  
ktorý sa vlečie od začiatku  
mať tak jednu masku  
druhú masku  
pre samovraha  
pokiaľ až moja pamet siaha  
tam sa trápim so smrťou  
na večnosti bez seba  
nevidím nič nového  
chce ťa mať živého  
kým zide z mysle  
ktorá je s dušou

*len nie/čím na tele  
svet sa zmenšil na tujár  
vedomie je mi náhradou  
za život v troskách  
tváre v maskách*

*(Kristián Čura)*

bosá chodidla se šouravě třou  
buší mi z tebe srdce  
o kamenné dláždění chodníků  
obloha nad ránem  
marně maskuje lásku  
má posuvný měsíc  
na provázku  
na deštníčku z koktejlu  
žalu/zije  
plazí se zmije  
modální léze ráje  
na nervy jí leze  
pohnuly se dvě nuly  
z okenic očnic  
svinul se závěs  
svítí mu stín  
svitlo mi  
cítím  
nevím  
netuším





kam  
to  
úst/í

ústnaté natě  
petržel vyústění  
má láska k tobě neustále pění  
jsi můj sen  
obyčej noční i denní  
obličej  
odlícen

cítím  
nevím  
netuším

buším na fasádu tepu  
srdce z masa vyňala jsem  
ukázala světu  
a poručila větru  
ať unese ho výš

*ezoterický teror  
vo vedomí klín  
druhú alebo inú realitu  
si vymyslel  
aby nemusel trpieť*

*tento svet došiel do bodu  
kde si zaslúži nadávku  
miesto jednej masky druhú masku  
potichu ako minule  
pôjde to plynule  
s prúdom doby nastavenej k deštrukcii  
sebavedomia*

*(Kristián Čura)*

P. S.

*Keď sme pri tých zvieratách a maskách. Všetko naše pretvarovanie sa, by sa dalo povedať až k morálke.*

Morálkou mordu je tzv. právo silnejšieho. Tááák... to je to... tak jak je to s těmi maskovacími etickými protovědami (větami) o lásce k přibližujícímu se bližnímu? Maskou je tzv. morálka sama bez těla, nikoli však přetvářka, neboť přetváření je životem o sobě, kdežto morálka se maskuje proklamací blízkosti bližní kosti, kterou však znehybňuje, maska nemá mimiku a skutečné blízkosti ubližuje tím, že ji dusí.

*„Filosofie je maskarní bál, ve kterém se náboženská představa o lidstvu obnovila ve formě humanistických idejí pokroku a osvícení. Dokonce i ti filozofové, kteří odhalili nejvíce masek, skončili jako postavy v maškarádě. Sejmout masky z našich zvířecích tváří je úkol, který stěží začal.“*

To určitě musely říct oči nějakého živočicha v zoufalé panice ze ztráty čichu. Od koho je ten výrok?

*John Gray – Slamění psi*

Obsah bez obalu – to je výstižná metafora masky, která je „o sobě“ osobně obalem bez obsahu...

*ale isto  
na oko  
čo slepé  
vedie druhé  
bore pádom dole*

*(no život ide ďalej pomaly, ale isto cestou do zabudnutia),  
na nepoznanie sa poznávam k slovu sa zmáham ešte ako  
k maske; v konečnom dôsledku nasadím si masku, a k tomu  
korunu ako pri každom starom známom... v čajku, zabráam  
mu na strunu a na oči si dám pásku... hľadám naslepo stratenú  
čajku, píšem svojho života bájku na triku, ze zvyku,  
ako pri každom novom známom, keď natiabne mi kazajku*



*diskurzívneho slova za trochu olova prebnaného hlavou, ve-  
riac v nenávisť a lásku do bodky sa hľadám, bez nádeje na  
otázku, za odpoveď na fraku; v osídliach slov obraciam sa  
na prach do ticha a plný sklamaní, s nádejou ma vymania  
moje zbytky maskovanej osoby, ktorá cíti v kvete svoje útroby  
ako pachuť krvi kreatúry, čo zlieza najvyššie hory, iba aby  
chodila na túry do miznúcej prírody, aká nemala obdoby, čo  
je vecou náhody; bolesť ktorou nič nehne v náručí mi skrehne,  
niest kožu na trh, pôjde na prvý vrh, obývam lesy, obývam  
lúky, celkom slobodný mnem si ruky, obývam krajinu, ča-  
kám na veľkú hostinu, bolesť ktorou nič nehne v náručí mi  
skrehne, mne pritom zapne fungujúca mašinéria otec matka  
rodina, prémie smrťka... dal som si na oči klapky*

*odhalil som masky  
pod kožou  
ako nezmazateľnou škvrnou  
oceán beznádeje  
kam to asi tak speje  
keď si zatápam v silno vyvratovanom kútiku duše*

*telo pokladáme len za schránku duše  
napriek tomu nás priťahuje a láka  
myšlienkami sme pri tele  
navonok zaodetí do póz masiek a lží  
chlad ma ovanul... ostrov samoty včerajšieho večeru  
už vyzerám rannú zoru nočnej mory*

*preniesla by jej láska hory?  
a nazvala to spánkom živých-mŕtvych  
zo zákona príčiny a následku  
môjho prapredka  
chcem masku  
mojej smrti svedka  
zosilnena vnímavosť  
zretel je prikrátky  
pre všetky masky  
mesiac  
moj dum  
stojí na šikmej ploche  
na streche jeho som  
a padám dole  
žijem vo svojich snoch  
aj keď vonku je biely deň  
nasadzujem si masku  
nech si kto koľvek  
zoči-voči koncu sme prikrátky  
naše masky  
matky*

políbila svoj sádrový odlitek  
hebčí než ona sama na dotek  
bez vlasů bez hlasu  
pleť čo nepodléhá času  
a časticím polétavé špíny

nemaje stíny  
bělostná tvář  
s jejími rysy  
bývaly souměrné  
kdysi...

pak vrátila sebe na své místo ve výklenku  
tváří ke zdi  
padá na ni prach ze starých vydrolených cihel  
to zákoutí je cítit plísní a kocouří touhou  
nenaplněnou jako její tvrdé rty  
které nestačí promluvit  
ani když život končí

a zmizí  
v rukách cizích  
funerbráků

nalíčí jí na smrt život  
do rakve  
ta protne ticho  
zacvakne  
a shoří

*dve tváře lásky  
všetci nosia masky*



*prevracajú kabáty  
majú už dosť tej fáty*

*akej méty  
tvoria vety*

*nekonečné ako pojmy abstraktné  
čas... priestor... pravda*

Kristián Čura  
ÚSVIT MASKY ĽUDSTVA  
*(Miesto doslova)*



prostriedky masky  
nebezpečné myšlienky  
na nahé sexuálne objekty  
sme biele vrany  
náboje do hlavne  
bez bázne a hany  
viny a rany  
masky mieria presne na prezenciu  
za úsvitu existencie samo sebou inú  
za ušami strach a špinu  
ľudského len ľudského studu  
masky spadly v sekunde nula  
držím si palce a svet od tela  
osoba prišla vziať si čo jej náleží  
viem ako sa o život beží

pyramída armády otca matky a dietata  
cesta vpred nikoho  
ilúzia konca sveta  
fáta ktorú recykloval  
aby si tvár zachoval na maske  
percepcia je sázka  
životná maska  
do kosti morku  
pastier naháňa svorku  
v tunelu reality šou  
na konci ktorého je tma

všetky masky  
sú moje výtky  
je to jedno  
všetko je preč  
utrápená duša dostala košom  
nič v zlom ani v dobrom  
masky ľudské  
čo majú za lubom?  
čo majú za zubom?

*(Situácia sa ukazuje ako neprimerane ťažká, aby som ju duševne zvládol.)*

*Pozorujem sa z blízka? Alebo z prílišnej diaľky? Vidím iba masky.)*

zábaly studené  
kúpele horúce  
masky nemohúce  
aj na budúce  
bude čas stáť ako rozum  
sám si nevie pomôcť

*keď z rána rozlepí mi oči*  
a do hlavy mi iskra preskočí  
radujem sa od radosti  
a zomieram pre hlúposti  
ako každý narodený v diablovej kolíske  
tak aby sa cítil dobre pod maskou

na váh miske  
sídli maska

osídlia slova  
duša zmučená pochybnosťami  
nešetrí slovami na adresu  
plesu smrteľníkov  
v maskách  
čisto nových tvárí  
keď budeme starí  
starší ako bytie  
v nebytí  
a jeho nepriateľ slnka  
za dvermi  
do tunela svetla  
kde kynie mu modla  
molocha abstrakcie  
akcie reakcie  
polarizovaná spoločnosť v hlbokom úpadku  
nosím svoju masku  
rozhranie  
život mi visí na vlásku  
maska eufonie nevydala ani hlásku  
medzi tvármi a maskami  
pre teba na skusy obrátila kabát  
samosebou celibát  
roztrhaná na kusy išla až na dreň

vo veľkom svete za oponou slov má koreň  
bez chrbtovej kosti  
kulisy premostí s/novou krajinou

*Každá jsme nějaká – nízká, vysoká, plnoštíhlá, plešatá i tenká.  
A přesto jsme každá krásná. Tak nějak po svém. Milujme módu,  
protože díky ní můžeme vyjádřit, kdo vlastně jsme.*

*(Fashionmagazin.cz – březen 2020)*

nevdojak sa cítim  
ako ten vrak existencie  
pre šťuky  
čo sú mi v petách  
po holých stenách  
ma prenasledujúce  
na pochodu vyššie a ďalej  
za vesmír a jeho dom  
zvesil som hlavu  
v smútku  
nasadil si masku  
pod palcom  
som kto som  
iba omylom  
doma v nebezpečenstve  
kde som už  
zrelý na depresie  
silnejšie než láska je maska

existencie média  
nosí svoju masku  
aká nosí mňa  
hore-dole  
na očiach páska  
slepej vôľe  
holej kože  
pudy robia svoje

cesta  
invalid  
nit vid  
ale mód je náhoda  
hybrid logiky  
vlčie máky  
totality  
strachu v celku  
masky  
aká odpúšťa

citová drenáž  
na stráž!  
tne do živého  
pre drogu logu  
po špirále temna  
klbko nervou  
deus ex mamona



na bále masiek  
za oponou  
čiou vinou  
za oponou pod krídlom  
odpláva môj život ako sen?  
s dlhým nosom vítam  
nový úsvit  
stratil som cit  
a nit  
v duši a tele-  
novele  
ex experiment  
masky sa смеjú

po kusoch sa dávam dokopy  
na hody dohody  
shody zažehnaná porážka  
maska na vážkach  
škrupinka jemná sa rozsypala  
maska schránky tela  
kosť a koža na tvári  
miz/nem v diali  
je mi ozvenou  
**čik, čik dúm**  
stále na samom okraji spoločnosti  
neocitám sa odrazu v raji

*zviniem masku do kĺbka nervou  
ktorú mi idu k pleti  
v života pestrej zmeti s vervou  
vytvoril som si vzťahy k ľuďom  
tie majú váhy  
mosúrim sa  
s dlhým nosom  
odchádzam  
ako pinokio  
tokio*

*záhy sebou však trhnem  
kde sa hneť tu sa hneť  
opora  
o palici*

*som si nepriateľom  
rozpoltený muž  
tóny smútku neladia  
moju masku mi vynahradia  
cítim sa ako zbitý pes  
v plameni kvitne bes  
situácia je napetá  
bič na mňa maskovaná os-veta uplietla  
som scvokol?  
karanténa zóna komfortu v izolácii  
relácii reflexie sa preladujem na tú správnu vlnovú dĺžku  
odhazujem do ďaleka svoju masku*

## DALIMIL VLACH

(NAR. 1989)

*je figuralista inklinující k baroknímu šerosvitu a expresionistickému pojetí malby. Jádrem jeho obrazů a kreseb tkví ve hře protikladů světla a stínu, se kterými, mimo jiné, autor pracuje jako se symbolem existenciální mystiky, ne vzdálené filozofickým principům zakomponovaným v malbách starších mistrů. Obrazy nejsou programové. Dalimil Vlach nepředkládá návod, jak by měly být čteny. Jedná se o čistou kontemplaci barev a tvarů, ke které si musí najít cestu divák sám.*



# LUBOŠ VLACH

(NAR. 1958)

*básník, publicista, dietní disident, terapeut chuti, hudební vydavatel, konceptualista, cizinec a blíženeček, konfabulátor, komik, komparatista, palíčák český, nositel odznaku SLOUŽÍM ZDRAVÍ LIDU.... vyjmutý fond... redaktor magazínu a edice DNO; žije v Brně.*



obsah:

Luboš Vlach  
MASKY /9

Jajn & Jana Illuminatio  
MASKY MASY /31

Jiří Kačur & Luboš Vlach  
MASKA NECESTUJÍCÍHO /47

Luboš Vlach & Tereza Smetanová  
SRDCE V MASE MASKY /71

Kristián Čura  
ÚSVIT MASKY LUDSTVA /93

Luboš Vlach & SMPŽRPRRR\*  
MASKY

*(\* spřáteleně maskovaná po/brou/žená žíněná  
roucha podroušených roušek rauše rozblížení)*

Redakčně připravili Luboš Vlach, Honza Bartoň a EZT  
V textu reprodukovány obrazy Dalimila Vlacha  
z cyklu *Masky*, které jsou rovněž použity na obálce knihy  
Obálku navrhl, typograficky upravil a vysázel EZT  
Vysázeno písmý Jannon  
ze Střešovické písmolijny Františka Štorma

Vydalo nakladatelství Ears&Wind Records  
jako 13. svazek edice DNO

V Brně 2020

[www.spodniproudy.cz](http://www.spodniproudy.cz)  
[www.christiania.cz](http://www.christiania.cz)  
[www.drevenacikada.cz](http://www.drevenacikada.cz)











**DNO**

**EARS  
& WIND  
RECORDS**